

הרגע הגורלי : קהל סקרנים מתאסף לפני בנין בית'המשפט העליון בירושלים, שעה ששוטרים בריטיים (שמאל) מוציאים ממכונית'האסירים את אברהם סטבסקי (בעל כובע המצחיה) כדי להעלותו לאולם בית'המשפט, בו עמד להיקרא פסק'הדין הסופי של הערעור. בערעור זה ביטל בית'הדין הגבוה את פסק'הדין הקודם ויכה את סטבסקי, מתוך הנחה שאין עדות מטייעת לעדות הראשית של טימה ארלוזורוב, אשר העידה בבית'המשפט שהכירה את הנאשמים כמצעני הרצח על שפתי'מה של תל'אביב.

ידין המלא של האסיר עבד אל-מג'יד : כן

כשיצאנו מן הכרם, התחלנו מהלכים כרגיל, אבל אחר כך החשנו את צעדינו עד שהגענו לדרך סומיל הישנה, ומשם נכנסנו לשרונה, ומשונה ליפו דרך הפרדסים מאחורי נוה-שאנן, הגענו לדרך שכונת אל-אראינה המוליכה לדרך סלמה, ומשם ליפו, והלכנו כל אחד לביתו, ולא ידענו שהאדם שירה בו עיסה, מת, אבל ממחרת בבוקר, כשהייתי בחנותי, באו אלי לקוחות יהודים שאיני יודע את שמותיהם, והיו מדברים ביניהם שנהרג ד"ר ארלוזורוב על שפת הים באותו לילה, ואמרו שהוא יהודי חשוב. אחר כך, אחר הצהריים, נתפרסם הדבר בעתונים.

ביום שבת אחר הרצח, בא עיסה אל-אברש לחנותי אחר הצהריים. אמרתי לו, "האדם שירית בו הוא ד"ר ארלוזורוב. מה עשית?" עיסה אמר, "מנין היה לי לדעת שהוא דוקטור. חשבתי אותו לאחד מן היהודים הללו."

שעה ששוחחתי, הודבקו מודעות בערבית על דבר הרצח. אני ועיסה ניגשנו אל המודעות ואחד קרא אותן לנו. היה כתוב, ששני אנשים הרגו את ד"ר ארלוזורוב, ומי שיכיר אותם יקבל 500 לירה מן הממשלה ו-1000 מאשתו. עיסה אמר לי "בחזרה לחנות". חזרתי לחנותי. הוא אמר לי, שלא אדבר על הדבר הזה. אמרתי לו, "אם תדבר אל חבריך, במקום שתבוא הממשלה ותלכסנו, אלך אני ואודיע לממשלה". עיסה אמר "לא אדבר". אחר כך אמרתי, "אם לא תדבר, שום אדם לא יזכיר אותך ושום אדם לא יכיר אותך ואם אשמע שדברת אל חבריך אדבר אל הממשלה". עיסה אמר "לא אדבר" והלך לו.

פחדתי שמא תזנה היהודיה אותי ו-

דשים או חדשים וחצי לאחר הרצח של ד"ר ארלוזורוב, נמצאו על עיסה כדורי "ניקל רוס", אותם הכדורים שבהם ירה בד"ר ארלוזורוב. הוא נאסר לחדש חודש, 15-20 יום ישב בבית הסוהר, ואחר כך הוצא לעבודת חוץ ועבד בתחנת המשטרה במנשיה. כשהוצא מבית הסוהר לעבודת חוץ, בא אלי לחנות ואמר לי, "אתה יודע מה קרה?" אמרתי לו "שמעתי שאתה בבית הסוהר ולא ידעתי בשל מה". אמר לי "כשהלכתי עם חברי עבד-אראוף ארשטי בלילה בשכונת מנשיה, ראו אותנו שוטרים, ואחד מהם קרא "בוא עיסה". אמרתי לו מרחוק, מה אתה מבקש ממני?" אמר "בוא. אני רוצה לדבר עמך דבר". עזבתי את חברי וברחתי. היה עלי אקדח וכדורים, הטמנתי את האקדח בארמתי ושכחתי את הכדורים בכיסי. חשבתי שהם יבדקו אותי. נגשתי לשוטרים ואמרתי "מה אתם רוצים?" ענו לי "אנו רוצים לבדוק אותך".

כשבדקו אותי, מצאו את המטפחת ובתוכה היו הכדורים. הם שאלו אותי "מה זה?" אמרתי להם "כסף". פתחו את המטפחת ומצאו את הכדורים. הביאו אותי לתחנה ועצרו אותי בבית הסוהר עד ליום פתח, ודנו אותי למאסר חודש על הכדורים הללו. בשעה שהייתי בבית הסוהר, ראיתי שבאו יהודים לבית הסוהר. שאלתי את האסירים המושלמים שהיו בבית הסוהר, והללו אמרו לי, שהם אסירים הנאשמים ברצח ד"ר ארלוזורוב. כששמעתי זאת וכשאמר לי שהיהודים מקברת בבית הסוהר לשם זיהוי, פחדתי שמא תזנה היהודיה אותי, אם יקראו אותי לזיהוי מפני שכונת את ההגם החשמלי בטני. או השתדלתי שיוציאו אותי לעבודת חוץ".

אמרתי לו, "מכיון שלקחו ממך את הכדורים יכירו אותך". עיסה אמר "אין צורך שתדבר על זה. נחכה". אמרתי לו "אם יאסרו אותך אדבר". הוא אמר "אם יאסרו אותי אכחיש". אמרתי לו "וכי חושב אתה שהאדם הנרצח הוא פלח מן אל-עראישה. הוא דוקטור וראש אגודה". אמר לי "שתוק, ואל תדאג לי". אמרתי לו, "לא אדבר עכשיו, אבל אם יתברר על פי הכדורים שנלקחו ממך, שאתה ירית ואני הייתי באותו מעמד".

תשתוק בענייני ואני אשתוק בעניינך ו-

אחר חדשים או שלושה בא עיסה לחנותי ומצא אותי כועס. אמר לי "למה אתה כועס?" אמרתי "הבריות אומרים שרוצח אחי הוא לוספי אל-חלבי ולא אחי היושב בבית הסוהר". הוא אמר "ומה אתה חושב?" אמרתי לו "חובה עלי להנקם ולהרוג אותו". עיסה אמר "אם אתה רוצה להרוג אותו, נהרגהו יחד, כדי שתשתוק בענייני ואני אשתוק בעניינך. הסכמתי לו, ולאחר ימים אחדים בא עיסה לחנותי ושנינו החלטנו להרוג את לוספי אל-חלבי בו בלילה. סגרתי את החנות ב-8.30 בלילה והלכנו לקחת את נשקנו. אני הבאתי סכין ארוך ודגא הביא אקדח ופנינו נמשונו כחמס בנינו בלחנו לנוה-שלום ונהיינו שם רשאונו מציננות

הודעתו של עבד אל-מג'יד אל הינדי אל-בוכארי, יושב ביפו, בשכונת מנשיה, ברחוב מספר חסן ביי, מכונאי מושלמי, כן 17.

שאלו אותי, אם הוא רוצה לחזור על ההודעה שהודיע לסגן המפקח הכללי בקשר עם רצח ד"ר ארלוזורוב, כדי שירשמו את הודעתו בערבית. כמו כן הודיעו לי, שאינו מחוייב לעשות זאת, ושחוא חפשי למסור את הודעתו או שלא למסרה ושכל דבריו עלולים להרשם בכתב ולשמש עדות. האייל ומה שאמר לסגן המפקח הכללי קובע אותו כאחד מן המשתתפים ברצח של ד"ר ארלוזורוב. הוא השיב : "אני רוצה למסור הודעה, וזוהי הודעתי" -

נלקח לזייף לתל-אביב ו-

יום ששי, שאיני זוכר את תאריכו, אבל זוכר אני שבאותו יום ערך האתליט מוכיח'ר חוסיין אל-מצרי את הצגתו במגרש "בריה" שמאחורי רחוב איסכל'ר אעואד ביפו, על שפת הים, הלכתי לראות את ההצגה ב-3.30 בערך. על המג'רש נשגשתי עם כאליל קארקור האופה. אחר כך נצטרף אלינו עיסה אל-אברש. שלשנו עמדנו יחד. שהיינו במגרש עד 5 בערך : בגמר ההצגה הלכנו שלשנו למנשיה, בשכונת נוה-שלום : כשהגיעו כאליל קארקור לביתו בשכונת סעיד, עזב אותנו והלך ברחוב המוליך לביתו, אני ועיסה המשכנו את דרכנו ברחוב נוה-שלום. עיסה אל אברש אמר לי : "השעה מוקדמת, נלך לטייל לתל-אביב". הסכמתי לו והלכתי עמו לתל-אביב. טיילנו ברחובות ראינו עדן, אופיה, ראינו מוגרבי, ומשם הלכנו לשפת הים של תל-אביב. הגענו לשם ב-7 בערב בערך. טיילנו על שפת הים, על המדרכה שממול למרחצאות, ואחר כך אמר לי עיסה אל-אברש "נטייל על שפת הים לעבר עכדול נבי ונחזור". הסכמתי לו.

רדנו יחד לשפת הים. כבר החשיך, והלילה היה מעונן, מפני שהימים היו ימי סוף החורף, כימי האביב, השעה היתה 8 בערך. אפשר יותר, ואפשר פחות. איני יכול לומר, מהקוינו הלכנו אני ועיסה אל-אברש ישר לעכדול נבי. בדרכנו, קודם שהגענו לבית הקברות של עכדול נבי, במרחק של 5 מטר בערך, פגשנו יהודי בלוי'ת יהודיה, מטילים על שפת הים לצד צפון לאחר שהלכנו כעשרים רגע מן הקוינו. בדרכנו הגענו הימה, ועיסה הולך מימיני. כשעברנו על פניהם, היה עיסה קרוב אליהם יותר, ואנו, אני ועיסה, המשכנו את דרכנו לצד צפון לאחר שהלכנו כעשרים רגע מן הקוינו.

בדרכנו הגענו לשכונה יהודית, צריפי עץ חדשים ובנינים חדשים מעבר לבית הקברות של עכדול נבי על שפת הים. הגענו לשכונה וישבנו על יד בית שלא נגמר בנינו, ושהיה סמוך ליב ביותר. בשעה שהייתי יושב עם עיסה, ראינו את היהודי והיהודיה פגשנו אותם לפני בית הקברות של עכדול נבי עוברים על פנינו : ראינו שנכנסו לשכונה, אח"כ חזרו על שפת הים לעבר תל-אביב. יכולנו לראות את היהודי והיהודיה לפנינו. עברנו על פניהם.

כשהגענו סמוך לעכדול נבי אמרתי לעיסה, חכה עד שאטיל מים. עיסה חכה במרחק של 4-5 מטרים, ובשעה שהטילתי מים, עברו אותנו היהודי והיהודיה. גמרתי להטיל מים, ואז אמר - כשגמרתי להטיל מים היו היהודי והיהודיה קרבים אלי, עיסה עמד במרחק מה ממני ומהם 4 או 5 מטרים לפנינו.

שאלתי את היהודי בעברית "איזה שעה עכשיו?" היהודי אמר לי "אי אפשר לראות את השעון, אין אור", הוצאתי את הפנס מכיס מעילי והאירתי את ידו של היהודי ואמרתי לו "יש לי בטריה". ראיתי שאותו יהודי מביט לפניו. הבטתי באותו הכוון וראיתי את עיסה אל אברש מתקרב אלי, כחונתי את אור פנסו כלפי עיסה וראיתי שהוא מכוון אקדח "ניקל רוס" שחור ומתקרב ליהודי, שגם הוא הלך לקראתו. מיד ירה עיסה אחת וברח לעבר עכדול נבי אל ההר. ראיתי, שהיהודי נפל לארץ. שהייתי כרגע ואחר כך ברחתי לעבר עכדול נבי בדרך שבה ברח עיסה.

החשקתי באשתו...

געתי אליו מתוך ריצה בין בית הקברות, של עכדול נבי והכרם. עיסה אמר לי "רוץ, שמא יתפסו אותנו". שאלתי אותו "למה ירית בו?" עיסה אמר "כיוונתי את האקדח כדי להפחידו, מפני שחשקתי באשתו ואולי היה מתרחק ממנה והייתי מתקרב אליה. ראיתי שהוא הולך לקראתי וחשבתי שהוא רוצה לקחת ממני את האקדח ויריתי בו". אמרתי לו "אתה כחונת אליו את האקדח. וכי חושב אתה שאשתו מופקרת?" עיסה אמר "חשבתי שיפחד ולא ידבר. כשראיתי אותו מתקרב אלי, יריתי בו".